

lande, brokig karneval, som drar förbi vår inre syn och håller oss vakna medan de eviga stjärnorna tindra över gravarna.

Men så kom en dag då den livgivande floden behagade att ändra sitt lopp och tömma sitt vatten i öknens södra del och där bilda en sjö. Skogar, parker, alléer, trädgårdar och åkerfält förtorkade, vissnade och dogo. Då kunde inte heller människor leva i Lou-lan och dess omnejd. De övergåvo sin stad och sina byar och drogo till andra oaser, som hade att bjuda dem vatten och växtlighet.

Men nu har floden och dess slutsjö återvänt till öknens norra del och har skapat förutsättningarna för nytt liv och ny kolonisation. Nu kan Lou-lan och dess byar blomstra upp igen och trafiken på den gamla Sidenvägen börja på nytt.

Det är därför vi äro här. Är det underligt att jag ligger vaken! Jordens äldsta och längsta karavanväg, som i forntiden förenade österland och västerland, skall uppväckas från de döda. Och dock — hur olika kommer icke — sedan våra drömmar förvandlats till verklighet — livet och rörelsen på den gamla Sidenvägen att te sig jämfört med forntidens brokiga tavlor! Inga kameler längre, ingen klang av klockor, inga postryttare med pinglande bjällerkransar! Nej, den nya tidens tekniska hjälpmedel förkväva poesien med sin prosa. Nu komma först automobilerna, sedan järnvägarna. Måhända skola många bland oss uppleva den dag, då en ny skensträng — förutom den sibiriska —